

[Ebba Strange]

sagt. For det første ønsker hr. Knud Lind fra fremskridtspartiet, at der skal være åbenhed omkring tingene i den sociale forvaltning, og hr. Tyrøll var lidt inde på, at vi skulle være forsigtige med, at vi ikke med dette lovforslag lavede noget, der kunne virke bremsende på socialarbejderes ret til at blande sig i den offentlige debat.

Dertil vil jeg sige, at hvis man kan opfatte lovforslaget sådan, skal det ændres, for lige så vigtigt vi i SF anser det for at være at der ikke om sociale klienter bliver videregivet oplysninger til andre end sagsbehandleren, medmindre klienten selv har godkendt det, lige så vigtigt synes vi, at ytringsfriheden er, den ytringsfrihed, der består i, at der skal være åbenhed omkring f. eks. interne cirkulærer om, hvor meget de forskellige ydelsesniveauer ligger på i de enkelte kommuner. Vi ved jo, at der findes interne cirkulærer i kommunerne, og vi har fra socialistisk folkepartis side, lige siden bistandsloven blev vedtaget, arbejdet for, at der skulle være åbenhed omkring de ting.

Vi har også altid arbejdet for, at socialarbejdere i lighed med alle andre offentligt ansatte skal have ret til at blande sig i den politiske debat, også når det vedrører det område, de selv arbejder inden for, og hvor de har en ganske særlig viden. Det, vi ønsker at beskytte, er ene og alene personoplysninger, der går på fru Pedersens og hr. Hansens personlige forhold; det er det, vi ikke ønsker skal ud til en bred offentlighed, men naturligvis ikke samfundets måde at administrere på, hverken når det drejer sig om staten eller om kommunerne. Det vil jeg gerne have sagt så tydeligt, at det ikke kan misforstås.

Så siger hr. Knud Lind også, at man ønsker det statistiske materiale så godt som muligt. Vi skal ikke langt ind i statistikken i dette lovforslag – det er sådan set ikke vores tanke – men jeg vil gerne sige, nu jeg har lejlighed til det, at jeg mener, der kan laves udmærket statistik, også selv om man ikke har navn og adresse på de personer, der er omfattet af statistikken. Det har vi kunnet før, og det tror jeg også vi kan i dag. Det har jeg menneskers ord for, som arbejder med statistik, at der kan, og derfor mener jeg ikke, at personoplysninger er nødvendige, når det drejer sig om statistik.

Så er jeg blevet spurgt af både hr. Knud Lind og fru Karen Thurøe Hansen, hvad jeg

siger til personlige oplysninger, når det drejer sig om kriminalsager. Dertil vil jeg sige, at jeg er en af dem, der er varm tilhænger af, at der i bistandsloven er indføjet en paragraf om, at der er anmeldelsespligt, når det drejer sig om børn og unge, der er udsat for vanrøgt. Jeg mener også, tavshedspligten må vige i tilfælde af kriminalitet, som alvorligt truer person- eller samfundsejendele. Vi har jo forskellige retsafgørelser, som går på, hvornår tavshedspligten skal vige over for en oplysningspligt og over for en vidnepligt, og jeg mener, at de retsafgørelser, der er faldet, er af lidt forskellig art, men at der naturligvis er tilfælde, hvor tavshedspligten må vige. Men vi har også haft tilfælde, hvor tavshedspligten er gået foran, hvis det drejer sig om et ordinært berigelsestyveri eller sådan noget, hvor det, at den enkelte klient kan beskyttes og fortsætte sin behandling, er vigtigere, end at man videregiver den oplysning, man er i besiddelse af. Jeg mener, det er et meget ømfindtligt område, som vi også skal have kulegravet, og hvor jeg ikke blankt vil sige, at man altid skal give oplysninger om kriminalitet: der kan være tilfælde, hvor man ikke skal gøre det. Det har at gøre både med kriminalitetens og personoplysningernes art.

Så var hr. Bernhard Baunsgaard inde på, at lovforslagets formulering kunne opleves som vendt mod socialarbejderne. Det er jeg ked af, men det er for så vidt rigtigt, at den er vendt mod socialarbejderne, for så vidt som det drejer sig om at beskytte klienterne. Det helt afgørende i dette lovforslag er, at klienterne beskyttes. Hvis det betyder, at socialarbejderne kan sige mindre, end de ellers ville kunne sige, synes jeg, det er helt i orden. Men hvis hr. Bernhard Baunsgaard kan finde en bedre formulering til at dække det samme, ar jeg lydhør over for rettelser.

Hr. Bernhard Baunsgaard har ret i, at problemet er videregivelse, og derfor er jeg glad for, at f. eks. fru Yvonne Herløv Andersen i hvert fald gik fuldstændig imod videregivelse til private; så må vi drøfte retningslinjerne for videregivelse til andre myndigheder.

I forbindelse med registerlovene foreslog SF en formulering, der lød på, at videregivelse skulle besluttes af den afleverende myndighed og ikke af den modtagende myndighed, og det gik de radikale ikke med til. Den debat kan vi jo nu så tage i socialudvalget.